

☞ Gunnar Wistrand ☞

av Rolf Lundqvist

-Skräpved, fnyste Ivar, när veden kom på tal. ”En sån där jävla skräpved!”
Det var för länge sedan, historien med veden och Ivar han är död. Han fick för mycket cancer. Och döden drabbar alla, så den är lika rättvis den som livet.

Efter ett nästan 90-årigt liv dog Gunnar Wistrand. Han var min biologilektor på läroverket när jag gick där. Han åt sin lunch på Grand och drack visst rödvin till, det visste alla gymnasister.

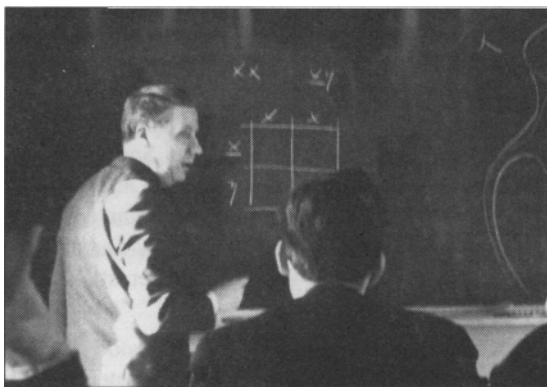
I slutet utav sjuttioalet kom jag tillbaka till falutrakten. Då hade Gunnar blivit pensionerad. Han bodde i en verkligt inrökt lägenhet i en staketomgärdad villa på Granvägen på Lustigknopp. Jag kom att titta in ibland. Jag rökte dåförtiden själv nån liten svart cigarr, som efter Gunnars kaffe, efter wienerbröden från Princess. Sen for snart Gunnar både bort och hem, i bilderna från Pite lappmark.

Ur sina minnen halade han fram med fotografisk skärpa. Jag lyssnade, till blanka, lugna, klara vatten.

Så var det då på Platsen. Att cykeln var det enda då, långt före Opeln. Om Akkanoulke då och Gardiken. Ibland fanns ändå där ett stråk av oro. Visst, floran fick nog tillskott mest, när man drog fram den blåa vägen. Men, skulle lapska alprosens lokal stå ut med dämningen av Sädvajaure? Det krävs en istid för att gömma spåren efter hyggesplogen. Skär inte kalhuggseggen djupa sår i minneslandets skogar!

Jag fick en doftförmimelse. En doft av kaffe, wienerbröd och cigarill på Knoppen. Granvägen hade nu förlängts och gapar öppen ut ur vardagsrummet.
Ut långt bortom.

Bortåt lapska alproshållet till.

G. W. Falu Läroverk, sent 60-tal. Foto R. Lundqvist.